L’esquerranisme ha matat l’esquerra

written by Fredi Bentanachs | 2 de gener de 2020

Un títol impactant, per pensar-hi seriosament. El confusionisme que hi ha avui, entre els conceptes de ser de dretes o d’esquerres, perd tot el seu sentit en el segle XXI, car el sistema de partits i ideologies, no tan sols està superat, sinó que hom diria que àdhuc ha esdevingut obsolet.

El que sí que regeix com mai és la classe social, separadora o elitista. La dreta ha estat substituïda per grans corporacions maquiavèl·liques que àdhuc poden ser governades per elits empresarials comunistes, com per exemple a la Xina o a Corea del Nord, on el foment i/o associacions empresarials, són dirigides pels mal anomenats partits comunistes. Diguem-ne que els valors de l’esquerra tradicional dels segles XIX i XX, ara són l’espina dorsal de les organitzacions transversals, on s’han fet càrrec, de les reivindicacions més lloables de la lluita de classes –els sous justos i equitatius, els horaris laborals decents, una millor redistribució de la riquesa, el lliure accés a una sanitat pública, un ensenyament de qualitat, l’habitatge digne–. I les qüestions socials: no discriminació per sexe, raça o orientació sexual, aturar el masclisme i el patriarcat, llavor del feixisme.

Aquests valors són combatuts i ensems reivindicats per organitzacions que s’autoanomenen d’esquerres o progressistes. L’exemple és claríssim. La diferència entre PSOE, PP, ERC, COMUNS, C’s, l’IBEX-35, la banca, l’empresariat de multinacionals és tan minsa que esdevé difícil de triar. Totes han evolucionat cap a un concepte força antic però pràctic, el lerrouxisme i l’arribisme. Un polític esquerranós que del no-res cobra 70/80/90 mil € mensuals àdhuc més, mai podrà ser d’esquerres sinó que lluitarà per mantenir llurs privilegis, heus aquí, la no diferència entre ser dels Comuns, ERC, PSOE o

PP, tots miren de salvar llurs privilegis amb un discurs més o menys convincent per llur parròquia.

En canvi, l'altruisme d'aquells que han entès que les reivindicacions del poble són també les seves, i que han perdut en la lluita de la llibertat la pròpia fortuna o s'han exiliat voluntàriament per seguir combatent l'anquilosament feixista esdevingut arribista. On implantar un cop vençuts una república de benestar per a tothom, on hom pugui viure i desenvolupar les reivindicacions populars dins unes matisacions lògiques; mitjançant sufragi. És la lluita transversal cap a on ens hem d'encaminar per fer factible una convivència entre tots. Una república de tots, on les elits siguin substituïdes per igualtat d'oportunitats; on el treball sigui dignificat amb sous equitatius i amb tracte humà; on les persones siguin estimades pel que són i no pel que valen.

Aquesta ha de ser la república catalana, per això lluitem, no només contra el feixisme espanyol, encarcarat, caspós, ranci, corrupte i franquista. Sinó també contra el nou botiflerisme, arribista, egòlatra sectari i egoista. Que regeix dins el catalanisme i/o l'autoanomenada esquerra progressista, filla directa del lerrouxisme.

L'esquerranisme retrògrad, sectari, egoista ha occit a l'esquerra ideològica romàntica i solidària.
No ho dubteu, lluitarem, vencerem i els valors ètics i humans reeixiran en el nou model de convivència i pau social que hem de tendir a consolidar.